

Nezahořknu a budu dál milovat – Rozloučení s Aničkou Mejstříkovou

Asi všichni jsme dostali nebo četli oznámení o tomto rozloučení, které připravili Aniččini rodiče. A asi jste si všimli, že je úplně jiné, než takováto oznámení zpravidla bývají.

Většina parte, která jsem kdy v životě viděl, působí velmi ponuře, smutně – černobílá grafika, většinou takový pochmurný text. Ale tohle oznámení je úplně jiné, bylo nadějeplné – fotka Aničky, na které vypadá jako princezna nebo nevěsta, barevně celé laděné do teplých, světlých tónů – všimli jste si, že černá barva se tam vůbec nevyskytuje? Jen trocha šedivé...

Ale hlavně je do očí bijící rozdíl v celém vyznění po obsahové stránce.

V záhlaví jsme mohli číst úryvek z Bible:

Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšen i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost.“ (J 11,25-26 ČSP)

A místo obvyklých obrátů, jako –

S bolestí v srdci oznamujeme nebo –

V hlubokém zármutku oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým, že nás navždy opustila...

– zde stojí:

S nadějí na společné setkání, které je z pohledu věčnosti za chvíli, sdělujeme, že nás Anička předběhla k našemu Nebeskému tatínkovi...

...S nadějí na společné setkání... Pro někoho je to možná nepochopitelné, pro někoho je to krásné, že rodiče, kterým zemřela dcera, napsali: S NADĚJÍ na společné setkání...

|

O naději, dokonce o nadějně jistotě, mluví i Jenda Spěváček, pastor církve, do které patří Aniččiny rodiče a kam Anička chodila. V dopise, který rozeslal krátce po Aniččině smrti, píše (přečtu jen úryvek):

Na této spodní straně nebe právě prožíváme žal a pláč, bolest a zoufalství. Víří nám v hlavách mnoho otázek, v tuto chvíli bez odpovědi , ale na té horní straně nebe, kam právě Anna vstoupila (a o tom jsem s nadějnou jistotou hluboce přesvědčen!), je jiskřivá radost a světlo. Boží přítomnost. Věčný, živý pokoj a tepající láska. Anička je doma u Otce světel. V bezpečí Jeho náruče, kam nedosáhne nic zlého. Z hlediska naší pozemské časnosti jsme svědky nešťastné tragédie a skličujícího zármutku. Z hlediska věčnosti nás Anna předešla a dosáhla cíle nás všech – Boží nebeské slávy.

|

A tak to přesně je: *Víří nám v hlavách mnoho otázek, v tuto chvíli bez odpovědí...*

Jeden můj kamarád mi před lety řekl větu, na kterou jsem si od té doby mnohokrát vzpomněl, protože to mám úplně stejně: „Dřív jsem měl odpověď na každou otázku, teď mám otázku na každou odpověď...“

Takže ty otázky jsou v tuto chvíli bez odpovědi a bylo by dobré, abychom je dokázali takto ponechat.

Není to tak, že bychom já, nebo kdokoliv z nás nechtěli znát odpověď. Ale možná jste udělali podobnou zkušenost jako já, že na složité a těžké otázky žádné jednoduché a jasné odpovědi neexistují anebo nás neuspokojí, když nám je někdo dává...

To, co se stalo, vyvolává spoustu otázek. Jak si všichni víte, sedmiletá Anička měla nejprve těžký úraz – kůň ji kopl do hlavy tak silně, že měla prasklou lebku. Pak to vypadalo, že Anička bude úplně v pořádku, ale o pár týdnů později se jí náhle do mozku dostala infekce a přes všechny modlitby i lékařskou péči během několika hodin zemřela.

Ty otázky, které se vnučují a se kterými se člověk potýká, jsou: Proč se to stalo? Proč se to stalo zrovna Aničce? Jak to Bůh mohl dopustit? A když už se to stalo a tolik lidí se za Aničku modlilo, jak to, že se její stav nejprve rychle zlepšil, ale pak se všechno tak prudce zhoršilo, že zemřela?

Nevíme – Nevíme. Někdy je opravdu nutné ty otázky nezodpovězené... Ale i když nevíme, důvěřujeme. To je to, o čem ke mně mluvila grafická podoba oznámení o tomto rozloučení: o naději. Že i když nevíme, důvěřujeme. Že důvěřujeme, i když nerozumíme.

Ten, kdo je dosud ve fázi, že na své otázky Jak se to mohlo stát, Proč to Bůh dopustil, potřebuje odpovědi, si může nějakou odpověď najít. Možná dojde k odpovědi, že žádný Bůh není, že Bůh neexistuje. Nebo, že nemůže být dobrý ani milující. Možná i někdo z věřících si řekne: K čemu se modlit, když je Bůh takhle nevyzpytatelný a stejně si udělá, co chce?

Jenže ve skutečnosti je to celé evidentně složitější.

Rodiče Aničky připraví parte, na kterém chybí černá barva, které je o naději...

Matěj, Aniččin táta, mi napsal, že i přes to nešťastné zranění od koně a přes bolest a trápení, které si Aňa musela vytrpět, tak už v nemocnici si prohlížela fotografie koní, včetně toho koně, který ji zranil, bez jakékoliv hořkosti nebo výčitky, a dál je milovala. Dokonce se prý trápila otázkou, jestli by mohla kombinovat dvě práce; práci veterinářky a profesionální žokejky.

Jak to, že na koně nezanevřela, jak to, že nezahořkla?

Já myslím, že odpověď tušíme. Ta odpověď je láska.

Aňa koně milovala, a tak na ně nezanevřela a nezahořkla ani po tom, co jí jeden z nich ublížil. Protože, když někoho miluješ, tak nezahořkneš. Nepřestaneš milovat jenom proto, že druhá strana udělala něco, co ti ublížilo, nebo čemu nerozumíš...

|

Jak mi Matěj a Lenka napsali, přáli by si, aby právě toto byl jeden z Aniččiných odkazů – nezahořknout, odpustit a dál milovat, i když nás někdo zraní...

Mohu vás teď k tomu vyzvat, abyste si toto vzali od Aničky jako odkaz? **Nezahořknu, odpustím a budu dál milovat, i když mě někdo zraní!**

Dobře, Aňa na koně nezahořkla, protože koně milovala.

Ale jak to, že na Boha nezahořkli její rodiče nebo prarodiče?

Matěj a Lenka? Jak to, že v něj nepřestali věřit, jak to, že neodvrhli myšlenku, že je dobrý, že je Láska? Jak to, že jsme nezahořkli my ostatní, kteří jsme se za Aniččino uzdravení modlili a nebyli jsme vyslyšeni?

|

Já myslím, že to tušíte. Ta odpověď je stejná jako u Ani: je to láska...

Jeden z pisatelů Bible říká:

My jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. (1J 4,16a ČEP)

V původním jazyce, ve kterém byla tato část Bible napsaná, slovo „věříme“ znamená také „důvěřujeme“. Poznali jsme Boží lásku a důvěřujeme jí. Důvěřujeme, i když nerozumíme...

Jiný pisatel Bible se na jiném místě ptá:

Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? (Ř 8,35 ČSP)

A sám si vzápětí odpovídá:

Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38-39 ČSP)

Ani život, ani smrt... Od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, nás – ani Aničku – neodloučí vůbec nic.

|

Na závěr ještě jednou připomenu Ježíšova slova uvedená na oznámení o tomto rozloučení, která jsem četl v úvodu. Ale přidám k nim krátkou větu, která v textu oznámení nebyla, ale v daném úryvku z Bible bezprostředně následuje:

„Já jsem vzkříšen i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost.

A ta další věta zní: *Věříš tomu?“ (J 11,25-26 ČSP)*

Tak v tomto kraťoučkém textu to slovo „věřit, které, jak jsem říkal, znamená i „důvěřovat,“ máme rovnou třikrát.

Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost. Věříš tomu?“

A ta otázka „Věříš tomu?“ je položena každému z nás! I nám, kdo už jsme křesťany mnoho let, i těm, kdo jsou třeba úplně na začátku objevování této cesty, i těm, kdo se za křesťany nepovažují. Každému z nás je položena tato otázka: Věříš tomu? Důvěřuješ? Nebo chtěl bys tomu důvěřovat? Jako Matěj a Lenka, jako Aniččini prarodiče... Důvěřovat, že tohle není konec, že tohle není cíl. Že ten cíl je na druhé straně a jenom už nás tam Aňa předešla a počká tam na nás...

Matěj a Lenka tomu věří. Proto napsali: *S nadějí na společné setkání, které je z pohledu věčnosti za chvíli...*

Jenda tomu věří, proto ve svém dopise psal o nadějně jistotě, že i když:

...Z hlediska věčnosti nás Anna předešla a dosáhla cíle nás všech – Boží nebeské slávy.

Já tomu věřím. My jsme s mojí ženou Dášou byli zrovna na dovolené, když jsme se o Aničce dozvěděli, a taky jsme se modlili, jak to šlo nejlíp. Ale i když jsme nebyli vyslyšeni, i když nerozumíme, i když nechápeme, důvěřujeme.

A právě proto, že jsme uvěřili, že kdo v Něho věří, kdy mu důvěřuje, i kdyby zemřel, bude žít, tak jsme přesvědčeni, že ten náš pozemský život tady, to vůbec není všechno, co máme, není to celý příběh, to jen předmluva v knize, to je možná jen to, co se píše na tiráži knihy, aby člověk věděl, co bude pak v té knize samotné. Anebo – jak píše C.S. Lewis ve svých Letopisech Narnie – „náš život je jen začátkem velkého příběhu, který nikdo na světě nečetl – který nikdy nekončí – a v němž je každá další kapitola lepší než ta předchozí.“

Amen